

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GARCÍA FERRER, PATRICIA

Cupola de gheață / Patricia García Ferrer. - București : Unicart, 2020

ISBN 978-606-576-844-4

821.134.2

Copyright © Editorial Hidra, S.L.: Patricia García Ferrer, 2018

Titlu original: LA CÚPULA DE HIELO

Ediția din România publicată prin acord cu Agenția Literară Livia Stoia și ST&A

Traducere din limba spaniolă

Elena-Anca Coman

© 2020 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

CUPOLA DE GHEAȚĂ

PATRICIA GARCÍA FERRER

EDITURA
UNICART

CAPÍTOLUL

1

De la fereastra camerei mele, vedeam cum un fermier apuca de gât un pisoi slăbănog ca să-l vâre într-un sac din pânză maro. Bărbatul privea în dreapta și-n stânga ca să se asigure că nimeni nu era martor la felul cum prindea felina, cu siguranță pentru a i-o dăruia ca mascotă celui mai mic dintre copiii săi. Dintr-o singură privire, l-am recunoscut pe bărbatul acela: era fermierul care locuia la mai bine de șase leghe de castel. Soția lui murise de curând, din cauza unei boli terminale, dar fără să sufere, lăsând orfani șase copilași.

Toată lumea credea că trăiam străină de acele vieți umile, dar le ofeream întreaga mea atenție. Eram conștientă de tristețea care se instalase în gesturile aceluia bărbat, oferindu-i un aspect taciturn și stins. Puteam să-mi dau seama, după pungile negre de sub ochii săi, că durerea avea să-l însoțească mult timp, deoarece simțea o dragoste profundă pentru cea care-i fusese soție.

Discret și fără să mai atragă atenția și altcuiva, fermierul a părăsit curtea interioară a castelului și a pus sacul în partea din spate a carului mare. Timothy Dultrin venise să facă negoț cu grâul său, ca în fiecare joi. Tot ca în fiecare joi, curtea se umplea de oameni din împrejurimi, care arau pământul sau se hrăneau din vânatoare și încercau să-și câștige prin comerț simbria pe o zi. N-aveau nevoie decât de o sută de livre ca să poată supraviețui timp de o săptămână.

În fiecare joi, curtea din spatele casei mele se umplea de căruțe, de tarabe și de mii de strigăte ce puteau să-l trezească și pe cel mai leneș om. Negustorii se străduiau ca produsele lor să trezească interesul localnicilor și, chiar dacă existau gărzi pentru a fi evitate dezordinea și conflictele, de obicei nu aveau loc incidente care să le solicite intervenția. Majoritatea neînțelegerilor se rezolvau cu un urciur cu băutură la cârciumile din împrejurimi.

Fără îndoială, cea zarvă era un adevărat spectacol, exista o oarecare magie dincolo de acele festivaluri și reuniuni sociale. Nu puteam să nu simt în interiorul meu o mică urmă de invidie, ce renăștea în fiecare joi, la răsărit, când tarabele începeau să prindă contur și le vedeam din dormitorul meu.

Această piață intermitentă presupunea începutul și sfârșitul săptămânilor mele, căci pentru mine

nu exista nimic mai emoționant decât acea forfotă a negusturilor care-mi întrerupea rutina la un anumit interval de timp. Piața era foarte zgomotoasă, dar, cu toate acestea, tatăl meu hotărâse să le acorde sătenilor autorizația. Bunăstarea sătenilor era principala sa preocupare, deși, în ultima vreme, din păcate, liniile inamice îi solicitau cel mai mult atenția.

Importanța datoriei, responsabilitatea noastră față de oameni, era ceva ce părinții mei îmi inoculasera de mică. Poziția mea presupunea să îndeplinesc protocolul, dar, mai ales, să-mi mențin existența în total secret. Când mama m-a născut, cu toții așteptau un moștenitor băiat care, cu timpul, avea să preia conducerea armatei tatălui meu, ceea ce, până la urmă, nu s-a întâmplat. De atunci, aproape că puteam fi numărate pe degetele de la ambele mâini persoanele care fuseseră în preajma mea sau cu care putusem să schimb câteva cuvinte. Desigur, din această izolare nefericită îi puteam exclude pe părinții mei, pe cei doi frați ai mei mai mici și, firește, întregul personal de serviciu, care-mi făcea mai comodă viața de zi cu zi.

Mi-am părăsit dormitorul și am coborât scările din piatră care conduceau până la salonul casei mele. Reședința aparținea familiei noastre de secole și niciun Ulster nu se născuse în afara ei. Era un mic palat vechi, înconjurat de unsprezece hectare

de grădini și de păduri. Primul domn Ulster era un bărbat din Nord, iubitor de păduri frunzoase și de grădini pline de culoare și de viață, așa că, atunci când s-a mutat împreună cu soția sa în palat, a cerut un teren care să îndeplinească toate cerințele sale strategice de apărare și care, în același timp, să fie frumos. Plimbându-te prin împrejurimi, peisajul creat de pomii fructiferi și pârâul plin de pești produceau o senzație reconfortantă de pace. Dar frumusețea aceea nu mă păcălea, micul palat al familiei Ulster fiind o clădire a cărei misiune era să-i mențină pe dușmani afară, iar pe mine înăuntru, protejată în colivia mea de aur.

Îmi apreciam căminul. Era locul unde mă născusem și în care, cu siguranță, dacă nu schimba niemeni asta, aveam să rămân prizonieră toată viața. Dar împlinisem optsprezece ani și, potrivit mamei mele, doamna Ulster, șederea mea în acel palat avea să se încheie în scurt timp datorită unui inel. Ca fiică a unui mare domn, destinul meu era, cu siguranță, să devin soția unui bărbat cu treizeci de ani mai mare decât mine, care avea să mă facă nefericită. Aveam să-i nasc moștenitorii și, cu asta, avea să se încheie rolul meu. Nu-mi doream așa ceva. Tânjeam după o viață plină de aventuri, de idile înflăcărâte, ca în romanele pe care le devorasem cu atâta patimă în întunericul bibliotecii de la palat. Tânjeam după libertate.

M-am oprit pe scări, lângă una dintre ferestrele mari, care ofereau o priveliște spectaculoasă a proprietății. Voiam să mă plimb printre negustorii aceia, să vorbesc cu fermierii și să le cunosc poveștile. Îmi doream să mă apropiu de taraba cu țesături și să cumpăr un cupon, pentru ca una dintre servitoarele noastre să-i facă fiicei ei o rochie sau, pur și simplu, să mă amestec prin mulțimea gălăgioasă.

Iluzii. Iluzii. Iluzii.

Realitate.

- Eleaine! Te rog să vii, sora ta are nevoie de tine.

Vocea supărată a mamei mă scosese din gândurile mele. Se afla în capătul celălalt al mesei din stejar masiv pe care o foloseam pentru a lua masa în familie: eu, părinții și cei doi frați mai mici ai mei.

- De ce aveți nevoie, mamă?

M-am dus numaidecât până în mijlocul salonului, ca să o împlânzesc pe mama, și am salutat-o făcând o mică reverență, așa cum am putut mai bine.

- Mai întâi de toate, fă ceva cu părul ăla al tău, care parcă are viață proprie. Strânge-l într-un coc sau spune-i uneia dintre servitoare să-ți facă o coadă împletită. Parc-ai fi o țărancă, nu o domnișoară. Te rog, oricine te-ar vedea s-ar îngrozi.

Mama avea o voce stridentă și, cu toate că îmi sublinia întruna defectele, o iubeam mult. Dar într-o privință avea dreptate: nu mă îngrijeam de

aspectul meu, ci mai degrabă mă străduiam foarte puțin să obțin perfecțiunea pe care ea și-o dorea s-o vadă la mine.

- Desigur, mamă.

Am consimțit dând din cap, în timp ce-l îmbrățișam călduros pe cel mai mic dintre frații mei. Era un drăcușor de șase ani, cu un păr negru prea creț. Nașterea lui a fost o surpriză neașteptată în sânul familiei mele, căci, potrivit medicului care o asistase pe mama la nașterea surorii mele, trupul ei nu mai putea să nască. Totuși, Viktor a apărut în viețile noastre. Și ce mult mă bucurasem de minunea aceea, deoarece Viktor devenise persoana cea mai iubită de inima mea tânără și lipsită de experiență.

Pe de altă parte, surioara mea Lauren era o mică *lady*. La doar doisprezece ani, trupul ei începuse să se schimbe. Își purta părul lung și închis la culoare într-o coafură elaborată, care-i îndepărta firele de pe față și-i lăsa la vedere o privire blândă și liniștită. Deborda de energie, vitalitate și veselie. Deși își dorea să-i facă mamei pe plac, învățând să coasă și să brodeze, adevărata ei dorință era să alerge prin pădure și să se cațare în copaci.

Frații mei umpleau casa de țipete, de râsete, de lupte neașteptate cu spade între hoți și gardieni ai regatului, de povești despre ființe mari înaripate care brăzdau cerul în căutare de hrană, de plânsete

din cauza unor capricii nesatisfăcute sau a rănilor provocate de vreo năzdrăvănie.

Am aruncat o privire în salon și, ca în fiecare dimineață, tata nu era acasă. Știam că cineva trebuia să conducă armata, ca să apere teritoriile noastre, și nu exista nimeni mai bun decât tatăl meu pentru a face asta, însă acest lucru nu mă ajuta să mă simt mai liniștită. Mă temeam că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Era un bărbat puternic, care supraviețuise tuturor amenințărilor cu care se confruntase și nu primise niciodată o lovitură gravă. Dar întotdeauna apărea gândul că poate norocul avea să i se sfârșească dacă provoca în continuare destinul. Moartea era o amantă capricioasă, care căuta mereu noi pretendenți.

Domnul Ulster era unul dintre cei mai respectați comandanți din regatul nostru, nu doar datorită curajului arătat în luptă, ci și grație talentului său strategic extraordinar. Capacitate pe care, în mod curios, eu am moștenit-o. Și chiar dacă era ceva ce eu și tatăl meu păstram în secret, amândoi știam că harul acela, puterea de a rezolva orice situație, oricât de complicată ar fi fost ea, era ceva special, ce avea o mare legătură cu faptul că eram o Ulster. Îmi plăcea să analizez fiecare plan al castelului, fiecare hartă a teritoriilor vecine și, pe deasupra, planurile strategice ale armatelor care apărau frontierele.

După micul dejun și după ce am ajutat-o pe una dintre subrete să strângă masa, sub privirea severă a mamei mele, m-am îndreptat spre una dintre cele mai îndepărtate săli ale reședinței, armurăria. În secret, de ani buni, tata mă antrena ca să fiu în stare să-mi apăr viața sau viața altora, dacă era cazul. Iar în ultimii ani sporise graba stăpânului casei de a-mi completa antrenamentul. Odată, suferiserăm o încercare de incursiune pe teritoriile noastre, iar prădătorii jefuiseră câteva grânare și case ale țărănilor. Cele cinci regate erau deja de mai mulți ani în război, iar bătăliile se apropiau din ce în ce mai mult de domeniile noastre.

Având în vedere deziluzia vădită a mamei mele că primul ei născut nu fusese un băiat care să moștenească titlurile și pământurile familiei, tata a acceptat în silă să învăț câteva activități proprii bărbaților, atâta vreme cât ea nu afla. Puteam să fac tot ce voiam, pentru că eram o Ulster și, de aceea, tatăl meu mi-a oferit șansa să înțeleg cum funcționa lumea. M-a învățat să vorbesc diplomatic cu emisari din alte teritorii și să pot semna tratate comerciale sau politice folosind doar cuvintele, nu și armele.

- Bună ziua, Liam. Ai primit vești de pe front despre tatăl meu?

- Nu, domnișoară Eleaine. Mă tem că tatăl dumneavoastră este prea ocupat ca să-mi trimită scrisori de dragoste.

- Nu fi prost! Mă refer la vreo veste despre trupele lui Ghannan. În ultimul mesaj al tatei, menționa că-și instalaseră tabăra în apropiere de golful Miore. Sunt din ce în ce mai aproape.

- Și de aceea... trebuie să fim pregătiți pentru orice s-ar putea întâmpla, a spus Liam în timp ce ridica foarte repede spre mine o spadă din oțel pur.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta: „Mereu în gardă, Eleaine“. Aceasta era fraza pe care Liam nu înceta să mi-o repete.

Am petrecut următoarele ore exersând diferite modalități de apărare cu spada și de atac cu arcul și torța. Liam era un fost camarad al tatălui meu. Ani la rând luptase pe front alături de el ca mâna lui dreaptă, iar împreună împiedicaseră nenumărate incursiuni inamice. Totuși, destinul a făcut ca Liam să fie rănit la un picior după un atac. Refuzând să abandoneze câmpul de bătălie și continuând să lupte, rana nu s-a vindecat, iar Liam a fost cât pe ce să-și piardă piciorul. Tatăl meu l-a obligat să se retragă și l-a invitat să locuiască împreună cu noi. Aveam destul spațiu și avea să fie îngrijit și tratat bine. Dar Liam era un bărbat de acțiune, și-a revenit în câteva săptămâni și, când era pregătit să plece din nou, ceva s-a schimbat. A decis să rămână la palat și să mă antreneze.

Era cel mai fidel sfetnic al tatălui meu, instructorul meu și singurul care-l făcea pe Erion, brutarul

de la castel, să țipe ca un nebun de fiecare dată când îi fura un codru de pâine. Îi apreciam mult experiența și mă simțeam destul de în largul meu cu el pentru a-i putea povesti gândurile și neliniștile mele.

- Aha! strigă Liam, aruncându-și în aer spada, care a zburat prin încăpere, tăind în cele din urmă una dintre sforile care susțineau o oglindă mare ce atârna exact deasupra capului meu.

Aproape fără să-mi dau seama, corpul meu a reacționat și s-a îndepărtat. M-am rostogolit pe podea, până când m-am apropiat de una dintre extremitățile armurării și mi-am luat arcul. Era simplu și grosolan - mai ales dacă-l comparai cu cel care se afla exact la stânga mea, șlefuit și cu motive florale. Îmi doream un arc ușor și eficient. M-am întors cât ai clipi și m-am ridicat în picioare exact când geamul se izbea de sol. Acesta s-a spart în mii de bucăți, iar eu, exact alături, stând pe un genunchi, țineam în sus o săgeată care țintea spre trupul lui Liam.

- Întotdeauna mă surprinzi, Eleaine, a zis Liam foarte mândru.

Căutasem repede o armă cu care să mă apăr înainte de atacul lui.

- Ai jucat murdar, am răspuns, în timp ce coboram încetul cu încetul arcul și slăbeam șurubul.

- În război nu există norme, Eleaine. Dușmanul nu va avea considerație față de tine. Te va ataca și va încerca să te omoare pur și simplu, a declarat Liam.

Orgoliul său s-a transformat într-o expresie serioasă a feței, care lăsa să se întrevadă profunda tristețe pe care o simțea. Fusese ca un al doilea tată pentru mine. Știam că-l durea sufletul pentru fiecare luptă pe care o pierdeam în fața lui, deoarece îi amintea că mi se putea întâmpla același lucru și pe câmpul de bătălie.

- Sunt pregătită pentru război! am exclamat cu voce fermă, în timp ce-mi scuturam câteva bucăți de sticlă care mi se agățaseră de pantaloni.

- Nu mă îndoiesc, domnișoară. Să sperăm că nu va fi nevoie.

Dar, din păcate, eram în război. Un război la care fuseseră chemați pe front chiar și țăranii cei mai tineri; era de ajuns să poată ține o spadă care să nu fie din lemn. Tineri care se confruntau cu moartea pentru a evita ca aceasta să ajungă în curtea casei mele. Le admiram capacitatea de sacrificiu, dar simțeam cum mă sfâșia fiecare moarte. Tata lupta pentru mine, pentru frații mei, pentru mama mea, pentru sătenii lui, pentru Ypsia. Darius Ulster era mâna dreaptă a domnului Brion din Ypsia și, după moartea acestuia, i s-a încredințat sarcina de